

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Monika Miller-Młyńska
Protokolant:	St. sekr. sądowy Katarzyna Herman

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 grudnia 2013 r. w S.

sprawy (...)w C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

przy udziale K. B. (1), D. G., E. K. (1), E. K. (2), J. K., E. Ł. (1), A. K. (1)

o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne

na skutek odwołań (...)w C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 26 września 2012 roku nr (...), (...), (...), (...)

z dnia 27 września 2012 roku nr (...), (...), (...)

I. zmienia wszystkie zaskarżone decyzje w ten sposób, że ustala, iż brak jest podstaw do powiększenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników płatnika składek (...)w C.- K. B. (1), D. G., E. K. (1), E. K. (2), J. K., E. Ł. (1) i A. K. (1) za lata 2008 i 2010 o wartość wydanych tym pracownikom bonów towarowych za marzec i grudzień 2008 roku oraz grudzień 2010 roku, sfinansowanych ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych;

II. oddala odwołania od decyzji nr (...), (...), (...)i (...)w pozostałym zakresie;

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. na rzecz (...)w C. kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesów związanych z odwołaniami od decyzji nr (...), (...)(...), a w przypadku procesów związanych z odwołaniami od pozostałych decyzji – znosi wzajemnie ich koszty między stronami.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., w wyniku kontroli przeprowadzonej u płatnika – (...)w C., wydał decyzje w których stwierdził, iż pomoc socjalna udzielona w formie bonów towarowych, finansowana z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, i przyznana zainteresowanym E. K. (2)(decyzja nr (...)z 26.09.2012 r.), K. B.

(1)(decyzja nr (...)z 26.09.2012 r.), D. G.(decyzja nr (...)z 26.09.2012 r.), E. Ł. (1)(decyzja nr (...)z 27.09.2012 r.), J. K.(decyzja nr (...)z 27.09.2012 r.), A. K.(decyzja nr (...)z 27.09.2012 r.) oraz E. K. (1)(decyzja nr (...)z 26.09.2012 r.) w latach 2008-2010, stosownie do okresów zatrudnienia poszczególnych pracowników, nie miała charakteru socjalnego, w związku z czym należało ją uznać za przychód zainteresowanych wynikający ze stosunku pracy, który to przychód stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne w wysokościach wskazanych w decyzjach dotyczących poszczególnych zainteresowanych.

W uzasadnieniu powyższych decyzji organ rentowy wskazał, że przydzielając świadczenia z ZFŚS płatnik nie posiadał informacji o sytuacji materialnej poszczególnych pracowników oraz nie badał ich sytuacji życiowej, materialnej i rodzinnej, dlatego też uzyskany w ten sposób dochód należało uznać za dodatkowe świadczenie, stanowiące przychód ze stosunku pracy.

Z powyższymi decyzjami nie zgodził się płatnik składek (...) w C., który wniósł odwołania, podnosząc zarzuty:

- naruszenia prawa materialnego, tj. § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe w zw. z art. 18 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych przez jego niezastosowanie skutkujące uznaniem, że dodatkowe świadczenia finansowe wypłacone zainteresowanym ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach ZFŚS stanowią przychód pracownika, a tym samym powinny zostać odprowadzone przez płatnika składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe;

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez jego niezastosowanie skutkujące uznaniem, że dodatkowe świadczenie finansowe wypłacone zainteresowanym ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach ZFŚS stanowią przychód pracownika i winny zostać od nich odprowadzone składki z tytułu ubezpieczenia zdrowotnego;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanych decyzji, który to błąd miał wpływ na ich treść poprzez uznanie, że płatnik składek nie badał sytuacji życiowej i materialnej pracowników przyznając im dodatkowe świadczenia, podczas gdy sytuacja majątkowa, socjalna oraz życiowa była płatnikowi znana i zainteresowani spełniali wymogi do otrzymania dodatkowego świadczenia według opracowanego i przyjętego u płatnika Zakładowego Regulaminu ZFŚS.

Wskazując na powyższe płatnik wniósł o zmianę zaskarżonych decyzji w całości i orzeczenie, że zainteresowani nie podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu, chorobowemu, wypadkowemu i zdrowotnemu w okresach wymienionych w zaskarżonych decyzjach, albowiem przychód uzyskany przez zainteresowanych w latach wskazanych w skarżonych decyzjach, finansowany ze środków ZFŚS nie stanowi przychodu w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych. Dodatkowo odwołujący wniósł o zasądzenie od organu na rzecz płatnika kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska płatnik podniósł, że zarówno on jak i związki zawodowe dysponowały w chwili analizy w zakresie dysponowania środkami funduszu podstawowymi, aktualnymi informacjami o sytuacji socjalnej pracowników, o ich potrzebach i preferencjach socjalnych. Płatnik podkreślił, że (...)w C. jest zakładem, który zatrudnia do 100-120 osób (aktualnie 60 osób), które pracują ze sobą od kilku, a nawet kilkudziesięciu lat, przy czym ich sytuacja socjalna, materialna i rodzinna jest przedmiotem ciągłego zainteresowania organizacji związkowej i zarządu spółdzielni. Niezależnie od powyższego płatnik wskazał, że trudno jest żądać od pracowników aby w celu otrzymania dodatkowych pieniędzy lub świadczeń z ZFŚS przedstawili swój PIT, ewentualnie PIT małżonka, albowiem taki obowiązek nie wynika wprost z żadnych obowiązujących przepisów. Z tego też względu – w opinii płatnika – wystarczającym jest weryfikowanie możliwości finansowych pracownika na podstawie wynagrodzenia jakie jest wypłacane przez pracodawcę, omówienie sytuacji rodzinnej i socjalnej pracownika, jak również jego zaangażowanie w sprawy zakładu.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie w całości, podtrzymując argumentację, jak w zaskarżonych decyzjach, a nadto wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Odnosząc się do zarzutów płatnika organ podniósł, iż o ile prawo do ubiegania się o świadczenia z ZFŚS przysługuje wszystkim pracownikom, to świadczenia te powinny być przydzielane w zależności od indywidualnej sytuacji każdej osoby, na zasadach określonych w regulaminie ZFŚS. Przyznanie świadczeń z funduszu, a także ich wysokość uzależnione są od spełnienia przez osobę ubiegającą się o to świadczenia określonych kryteriów socjalnych. Organ rentowy zgodził się z płatnikiem, iż ustawa o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych nie określa sposobu, w jaki ma nastąpić udokumentowanie ich spełnienia, zarazem jednak wskazał, że uprawnienie pracodawcy do żądania stosownych informacji oraz przedłożenia odpowiednich dokumentów uzasadniających przyznanie świadczenia z funduszu powinno znajdować uzasadnienie w regulaminie. W jego postanowieniach powinny być sprecyzowane zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z funduszu oraz tryb rozpatrywania wniosków o ich przyznanie. Regulamin powinien też określać jakie informacje i dokumenty są niezbędne do dokonania oceny, czy osoba ubiegająca się o przyznanie świadczenia z ZFŚS spełnia kryteria, od których uzależnia się jego przyznanie. Organ rentowy podkreślił, iż w realiach rozpoznawanych spraw bony okolicznościowe były wypłacane bez wniosków pracowników i bez badania ich sytuacji życiowej, materialnej i rodzinnej, a zatem bez szczegółowego badania zasadności wypłaty i ustalenia ich zapomogowego charakteru. Jedynym zaś kryterium ich wypłaty był fakt pozostawania w zatrudnieniu, zaś wysokość uzależniona była od wysokości wynagrodzenia wypłacanego w Gminnej (...) i okresu zatrudnienia w tym zakładzie.

Sprawy z odwołania płatnika zarejestrowane zostały pod sygnaturami akt: VIU 3263/12 (sprawa dotycząca E. K. (2)), VIU 3264/12 (sprawa dotycząca K. B. (2)), VIU 3291/12 (sprawa dotycząca D. G.), VIU 3292/12 (sprawa dotycząca E. Ł. (1)), VIU 3293/12 (sprawa dotycząca J. K.), VIU 3294/12 (sprawa dotycząca A. K.), VIU 3295/12 (sprawa dotycząca E. K. (1))

Postanowieniami z dnia 30 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie połączył wszystkie powyższe sprawy do łącznego prowadzenia i wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W (...)w C.utworzono od 10 lipca 1996 roku Regulamin korzystania z funduszu świadczeń socjalnych przez pracowników.

Zgodnie z § 8 ust. 1 pkt c tego regulaminu, niezależnie od finansowania działalności i usług socjalnych, część środków zakładowego funduszu socjalnego mogła być przeznaczona na paczki i bony towarowe przyznawane w okresie roku, głównie przed świętami dla pracowników o bardzo niskich i niskich zarobkach. Zgodnie z ust. 2 tej regulacji, pomoc ta miała być udzielana na wniosek pracownika, emeryta rencisty, na podstawie decyzji Zarządu (...), w porozumieniu ze związkami zawodowymi. W myśl ust. 3 pomoc mogła być udzielana w formie gotówkowej, bezgotówkowej, bonów towarowych bądź rzeczowej.

Dowód: regulamin korzystania z funduszu świadczeń socjalnych przez pracowników (...)” w C.- k. 29-36 akt kontroli ZUS.

Aneks nr (...)do regulaminu zmieniono brzmienie § 8 ust. 1 pkt c. Zgodnie z obowiązującym od 1 stycznia 2008 roku przepisem § 8 ust. 1 pkt c, niezależnie od finansowania działalności i usług socjalnych, część środków zakładowego funduszu socjalnego mogła zostać przeznaczona na bony towarowe, świadczenia rzeczowe lub paczki na wniosek związków zawodowych, głównie przed świętami, dla pracowników przy każdorazowym określeniu kryteriów dochodowych przez Zarząd (...).

Aneks nr (...)do regulaminu zmieniono brzmienie §8 ust. 1 pkt c. Zgodnie z obowiązującym od 5 października 2009 roku przepisem § 8 ust. 1 pkt c, niezależnie od finansowania działalności i usług socjalnych część środków zakładowego funduszu socjalnego może być przeznaczona na bony towarowe, świadczenia pieniężne lub rzeczowe oraz paczki na

wniosek związków zawodowych, głównie przed świętami, dla pracowników - przy każdorazowym określeniu przez Zarząd (...) kryteriów dochodowych i analizując sytuację materialną pracowników.

Dowód: aneks nr (...) - k. 25-28 akt kontroli ZUS.

Każdy z aneksów do regulaminu opracowywany był w uzgodnieniu z działającym w (...) (...) Związkiem Zawodowym Pracowników (...).

W latach 2008-2010 Zarząd (...) postanawiał o przyznawaniu pracownikom świadczeń okolicznościowych z okazji świąt Bożego Narodzenia oraz Wielkiej Nocy. Świadczenia te były finansowane ze środków ZFŚS. Podstawą przyznania bonów oraz świadczeń pieniężnych była wspólna decyzja zarządu (...) w C. oraz zarządu Związku Zawodowych, wyrażana w formie uchwały, w której określano kryteria przyznawania bonów czy też świadczeń pieniężnych. W marcu 2008 roku, w grudniu 2008 roku oraz w grudniu 2010 roku na podstawie ww. uchwał pracownicy byli dzieleni na 3 lub 5 grup. Wysokość wypłat była wówczas zróżnicowana i zależała od wysokości uzyskiwanych u płatnika zarobków. Ustalając wysokość owych zarobków, obliczano wysokość średniego wynagrodzenia z ostatnich 3 lub 10 miesięcy.

W grudniu 2009 roku, z uwagi na wyjątkowo niskie wynagrodzenia osób zatrudnionych w spółdzielni na tle innych zakładów funkcjonujących na rynku chojeńskim, a zwłaszcza pracowników Urzędu Miejskiego, zarząd (...) wspólnie z zarządem Związków Zawodowych przyznał wszystkim pracownikom świadczenia pieniężne w identycznej wysokości – 300 zł.

W kwietniu 2010 roku z okazji Świąt Wielkanocnych zarząd (...) na wniosek zarządu Związków Zawodowych, pomimo wprowadzenia progu wysokości wynagrodzenia, zdecydował o przyznaniu bonów towarowych wszystkim pracownikom w identycznej wysokości.

Pracodawca nie odbierał od pracowników ani oświadczeń o wysokości ich dochodów, ani o ich sytuacji materialnej. Podstawowym kryterium wypłaty bonów i świadczeń pieniężnych była wysokość wynagrodzenia otrzymywanego przez pracowników w spółdzielni.

Dowody:

- zeznania świadka M. S. – k 184v-185v akt sądowych;
- zeznania świadka J. P. – k. 185v-186 akt sądowych;
- zeznania B. P. w charakterze strony – k. 186-188 akt sądowych;
- uchwała z 11.03.2008 r. - k. 34-37 akt kontroli ZUS;
- uchwała z 8.12.2008 r. - k. 61 akt kontroli ZUS;
- wyciąg z protokołu z posiedzenia Zarządu z dnia 7.12.2009 r. - k. nienumerowana akt kontroli ZUS;
- wyciąg z protokołu z posiedzenia Zarządu z dnia 7.12.2010 r. - k. nienumerowana akt kontroli ZUS;
- wyciąg z protokołu z posiedzenia Zarządu i zw. Zawodowych z 31.03.2010 r. - k. nienumerowana akt kontroli ZUS.

Uchwałą z dnia 11 marca 2008 roku zarząd (...) w C. wspólnie z Zarządem Związków Zawodowych przyznał pracownikom bony towarowe z okazji świąt Wielkanocnych. Kryterium przyznania bonów było średnie wynagrodzenie pracownika za listopad i grudzień 2007 roku oraz styczeń 2008 roku z wyłączeniem nagród jubileuszowych, ekwiwalentów za używanie samochodów służbowych, ekwiwalentów za pranie odzieży. Pracownicy, którzy uzyskali wynagrodzenie w wysokości do 1.700 zł otrzymali bony o wartości 240 zł. Pracownicy, którzy otrzymali wynagrodzenie od 1.700 zł do 2.500 zł otrzymali bony o wartości 180 zł, natomiast ci którzy otrzymali wynagrodzenie powyżej 2.500 zł otrzymali bony o wartości 120 zł.

Zgodnie z uchwałą pracownicy młodociani otrzymali bony w kwocie 50 zł

Z okazji świąt Wielkiej Nocy w marcu 2008 roku płatnik przyznał 103 bony towarowe, w tym:

- 49 bonów o wartości 240 zł (w tym dla zainteresowanych E. K. (2), J. K. oraz D. G.),
- 40 bonów o wartości 180 zł (w tym dla zainteresowanych E. K. (1), A. K.),
- 10 bonów o wartości 120 zł (w tym dla zainteresowanej K. B. (1)),
- 4 bony o wartości 50 zł (w tym dla zainteresowanej E. Ł. (1)).

Dowody:

- uchwała z 11.03.2008 r. - akta kontroli ZUS;
- lista wypłaconych bonów - akta kontroli ZUS.

Uchwałą z dnia 8 grudnia 2008 roku zarząd (...)w C.wspólnie z zarządem związków zawodowych przyznał pracownikom bony towarowe z okazji świąt Bożego Narodzenia. Kryterium przyznania bonów było średnie wynagrodzenie pracownika za sierpień, wrzesień i październik 2008 roku, z wyłączeniem ekwiwalentów za używanie samochodów własnych do celów służbowych, ekwiwalentów za pranie odzieży, usługi medyczne. Pracownicy, którzy uzyskali wynagrodzenie do 1.700 zł otrzymali bony o wartości 240 zł. Pracownicy, którzy otrzymali wynagrodzenie od 1.700 zł do 2.500 zł otrzymali bony o wartości 180 zł, natomiast ci którzy otrzymali wynagrodzenie powyżej 2.500 zł otrzymali bony o wartości 120 zł.

Pracownicy młodociani będący na pierwszym roku nauki otrzymali bony o wartości 30 zł, natomiast ci na drugim roku nauki - o wartości 50 zł.

Z okazji świąt Bożego Narodzenia w grudniu 2008 roku płatnik przyznał 108 bonów towarowych, w tym:

- 7 bonów o wartości 120 zł,
- 32 bony o wartości 180 zł (w tym zainteresowanym K. B. (1) i A. K.),
- 51 bonów o wartości 240 zł (w tym zainteresowanym J. K., E. K. (1), E. K. (2), D. G.),
- 2 bony o wartości 150 zł,
- 9 bonów o wartości 100 zł,
- 2 bony o wartości 50 zł (w tym zainteresowanej E. Ł. (1)),
- 5 bonów o wartości 30 zł.

Dowody:

- uchwała z dnia 8.12.2008 r. - akta kontroli ZUS;
- listy wypłaconych bonów - akta kontroli ZUS.

W dniu 7 grudnia 2009 roku zarząd (...)w C.wspólnie z zarządem związków zawodowych przyznał z okazji świąt Bożego Narodzenia świadczenia pieniężne dla pracowników ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w wysokości 300 zł dla każdego z pracowników. Uzasadniając powyższą decyzję wskazano, że wzięto pod uwagę niskie dochody pracowników w 2009 roku, wyjątkowo niskie wynagrodzenia zatrudnionych w spółdzielni na tle

innych zakładów funkcjonujących na rynku chojeńskim, a zwłaszcza pracowników Urzędu Miejskiego i Oświaty. Pracownikom zatrudnionym w niepełnym wymiarze czasu pracy przyznano świadczenia niższe niż pozostałym pracownikom. Pracownikom zatrudnionym po 1 września 2009 roku przyznano świadczenie w wysokości 100 zł.

Z okazji świąt Bożego Narodzenia w grudniu 2009 roku płatnik przyznał 69 osobom świadczenia pieniężne, w tym:

- 65 świadczeń o wartości 300 zł (w tym dla zainteresowanych E.K., K. B., E. K.),
- 2 świadczenia o wartości 150 zł,
- 2 świadczenia o wartości 100 zł (w tym dla zainteresowanej E. Ł.),

Dowody:

- wyciąg z protokołu z posiedzenia zarządu z dnia 7.12.2009 r. - akta kontroli ZUS,
- lista wypłaconych świadczeń pieniężnych - akta kontroli ZUS.

W kwietniu 2010 roku zarząd (...) w C.wspólnie z zarządem związków zawodowych przyznał z okazji świąt Wielkanocnych bony towarowe o wartości 244 zł dla pracowników, których wynagrodzenie brutto za miesiąc luty nie przekroczyło 2.000 zł. Jednocześnie, na wniosek związków zawodowych, które przeanalizowały sytuację materialną pracowników i ich rodzin, bony o wartości 244 zł przyznano także i tym pracownikom, których wynagrodzenie przekroczyło 2.000 zł brutto.

Pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy, świadczący pracę codziennie otrzymali bony o wartości 122 zł. Pracownicy świadczący pracę raz w tygodniu otrzymali bony o wartości 61 zł.

Z okazji świąt Wielkiej Nocy w kwietniu 2010 roku płatnik przyznał 60 bonów towarowych, w tym:

- 57 bonów towarowych o wartości 200 zł (w tym dla zainteresowanych E. K., K. B.),
- 2 bony towarowe o wartości 100 zł,
- 1 bon o wartości 50 zł.

Dowody:

- wyciąg z protokołu z posiedzenia Zarządu (...) i związków zawodowych z 31.03.2010 r. - akta kontroli ZUS,
- lista wypłaconych bonów towarowych - akta kontroli ZUS.

W grudniu 2010 roku zarząd (...) wspólnie ze związkami zawodowymi postanowił przyznać pracownikom z okazji świąt Bożego Narodzenia świadczenia pieniężne. Kryterium przyznania świadczeń z ZFŚS było średnie wynagrodzenie pracownika od stycznia do października 2010 roku. Pracownicy, którzy otrzymali wynagrodzenie do 2.000 zł otrzymali świadczenia w kwotach po 300 zł, pracownicy którzy otrzymali wynagrodzenie od 2.000 zł do 2.500 zł – po 250 zł, zaś ci którzy zarobili ponad 3.000 zł – po 150 zł.

Pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy, Główna Księgowa, Zarząd i Członkowie Rady Nadzorczej otrzymali po 100 zł.

Z okazji świąt Bożego Narodzenia w grudniu 2010 roku płatnik przyznał 60 osobom świadczenia pieniężne, w tym:

- 45 świadczeń pieniężnych o wartości 300 zł (w tym dla zainteresowanych K. B., E.K., A. M.-K.),
- 8 świadczeń pieniężnych o wartości 250 zł,

- 2 świadczenia pieniężne o wartości 150 zł,
- 12 świadczeń pieniężnych o wartości 100 zł,
- 1 świadczenie o wartości 200 zł.

Dowody:

- wyciąg z protokołu z posiedzenia Zarządu z dnia 7.12.2010 r. - akta kontroli ZUS,
- listy wypłaconych świadczeń pieniężnych - akta kontroli ZUS

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania od decyzji dotyczących D. G.(decyzja nr (...)z 26.09.2012 r.), J. K.(decyzja nr (...)z 27.09.2012 r.) oraz A. K.(decyzja nr (...)z 27.09.2012 r.) okazały się w całości uzasadnione. Odwołania od pozostałych decyzji dotyczących E. K. (2)(decyzja nr (...)z 26.09.2012 r.), K. B. (1)(decyzja nr (...)z 26.09.2012 r.), E. Ł. (1)(decyzja nr (...)z 27.09.2012 r.) oraz E. K. (1)(decyzja nr (...)z 26.09.2012 r.) okazały się zaś uzasadnione częściowo (w zakresie bonów otrzymanych w 2008 i w grudniu 2010 r.).

Przedmiotem postępowania była wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zainteresowanych w latach 2008-2010, w szczególności okoliczność, czy oskładkowaniu podlegać powinny świadczenia w postaci bonów towarowych sfinansowanych przez płatnika ze środków pochodzących z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych i wydanych zainteresowanym w okresach objętych spornymi decyzjami.

Okoliczności faktyczne poszczególnych spraw w zasadzie były między stronami niesporne. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie kwestionował faktu, że środki objęte przedmiotowymi decyzjami pochodziły z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych i miały charakter bonów towarowych, ani nie negował okoliczności, że wartość bonów przyznawanych poszczególnym pracownikom była co do zasady zróżnicowana. Istota sporu w analizowanej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy prawidłowo organ rentowy uznał, że od wypłaconych zainteresowanym bonów towarowych i świadczeń pieniężnych z okazji świąt Bożego Narodzenia i Wielkiej Nocy należy odprowadzić składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne.

Analizując stan faktyczny sprawy Sąd oparł się w szczególności na dokumentach zgromadzonych w aktach, tj. w szczególności na regulaminie ZFŚS, aneksach do regulaminu, uchwałach Zarządu (...)oraz Zarządu Zawodowych, wyciągach z protokołów posiedzeń zarządu i Związków Zawodowych, listach płac pracowników (...)oraz listach wypłat bonów. Autentyczność tych dowodów nie była w niniejszej sprawie kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu, stąd też Sąd uznał je za wiarygodny materiał dowodowy. Sąd pozytywnie ocenił także wiarygodność zeznań przesłuchanego w sprawie prezesa odwołującej się (...) - B. P., a także świadków M. S. oraz J. P.. Wszystkie te osoby zeznały spójnie, a ich wypowiedzi korespondowały z dokumentami zgromadzonymi w sprawie. Wszystkie te dowody stanowiły potwierdzenie okoliczności faktycznych przyznanych w toku procesu przez strony i stanowiących podstawę ustaleń zaskarżonych decyzji.

Zgodnie z treścią przepisu art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U. nr 11, poz. 74 z 2007 r. ze zm.; przepis w zacytowanym niżej brzmieniu miał zastosowanie w całym okresie objętym zaskarżonymi decyzjami), podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 i pkt 18a stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12. Zgodnie natomiast z art. 23 ust. 1 i 7 ustawy z dnia 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w NFZ (Dz.U Nr 45 poz. 391) i art. 81 ust. 1 i 6 zastępującej tę ustawę ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach z opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe.

Definicja przychodu zawarta jest w przepisie art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, gdzie wskazano, że pod tym pojęciem należy rozumieć przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, pracy nakładczej, służby, wykonywania mandatu posła lub senatora, wykonywania pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania, pobierania zasiłku dla bezrobotnych, świadczenia integracyjnego i stypendium wypłacanych bezrobotnym oraz stypendium sportowego, a także z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności oraz umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, jak również z tytułu współpracy przy tej działalności lub współpracy przy wykonywaniu umowy.

Przychodami są więc otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń (art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, jednolity tekst: Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze zm.). Zgodnie zaś z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych, za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Jednocześnie jednak, na mocy § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U Nr 161, poz. 1106 ze zm.), z podstawy wymiaru składek wyłączono świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Przy tym, do dnia 30 stycznia 2004 r., na mocy powoływanego wyżej rozporządzenia, (§ 2 pkt 12), z podstawy wymiaru składek wprost wyłączono „wartość świadczeń okolicznościowych przyznawanych w formie rzeczowej lub w formie bonów towarowych uprawniających do zakupu w sklepach artykułów spożywczych i przemysłowych, pod warunkiem, że nie podlegały one wymianie na pieniądze – do wysokości nieprzekraczającej rocznie kwoty, która z tego tytułu została zwolniona od podatku dochodowego od osób fizycznych”.

Powyższe unormowanie przeniesione na grunt sprawy niniejszej rodzi doniosłe skutki. Skoro bowiem bezspornym pozostawało, że w okresie objętym zaskarżonymi decyzjami organu rentowego płatnik wydawał nieodpłatnie pracownikom bony towarowe i świadczenia pieniężne, a źródłem finansowania tych świadczeń były środki zgromadzone w Zakładowym Funduszu Świadczeń Socjalnych (czego organ rentowy nie negował), to środki te – co do zasady – nie podlegały oskładkowaniu. Sytuacja byłaby odmienna jedynie w przypadku, gdyby wypłaty te miały na celu obejście prawa, tzn. formalnie byłyby wypłacane ze środków pochodzących z Funduszu, ale faktycznie ich wypłata nie znajdowałaby żadnego uzasadnienia w świetle przepisów ustawy o zakładowym funduszu środków socjalnych.

W takiej sytuacji przed wydaniem zaskarżonych decyzji organ rentowy winien był ustalić, czy świadczenia w postaci bonów przyznane zainteresowanym w niniejszej sprawie miały charakter pomocy socjalnej udzielanej pracownikom, tj. czy znajdowały one uzasadnienie w postanowieniach Regulaminu oraz samej ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, czy też były może dodatkowym ich przychodem wynikającym ze stosunku pracy (i nie miały żadnego związku z sytuacją materialną czy rodzinną pracowników), a co za tym idzie stanowiły podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne.

Do dokonania owego ustalenia konieczne było przeanalizowanie przepisów ustawy z dnia 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych i dokonanie oceny, czy w sprawach objętych zaskarżonymi decyzjami pracodawca prawidłowo realizował jej postanowienia.

Ustawa ta w art. 2 ust. 1 pkt 1 definiuje działalność socjalną, wskazując że należy pod tym pojęciem rozumieć usługi świadczone przez pracodawców na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, opieki nad dziećmi w żłobkach, przedszkolach oraz innych formach wychowania przedszkolnego,

udzielanie pomocy materialnej - rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową. Na gruncie tej definicji wydanie pracownikom bonów towarowych jest zatem formą udzielania pomocy materialno-rzeczowej, o jakiej mowa w tym przepisie. Oceniając podstawę wypłaty bonów jako świadczeń wydatkowanych z Funduszu Socjalnego należy mieć jednak także na względzie podstawową zasadę dysponowania środkami funduszu, określoną w art. 8 ust. 1 omawianej ustawy. Zgodnie z nią bowiem, przyznawanie ulgowych świadczeń i wysokość dopłat z funduszu powinno być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby korzystającej z funduszu. Nie ma w tym zakresie wyjątków. Nawet regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie może zmienić tej zasady. Pogląd taki znajduje oparcie w treści ustępu 2 art. 8, zgodnie z którym w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych pracodawca określa zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej. Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów. Treść powyższej regulacji uzasadnia zatem tezę, że pracodawca nie może ustalić warunków przyznawania ulgowych świadczeń i ich wysokości z pominięciem naczelnej zasady wyrażonej w ust. 1 tego przepisu, tej mianowicie, że przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu są uzależnione wyłącznie od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu.

Jak z powyższego wynika, ustawa o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych nie upoważnia do tworzenia takich zasad podziału środków funduszu socjalnego, które pozostawałyby w sprzeczności z jej art. 8 ust. 1; ten zaś przepis wyraźnie powiązał zasady korzystania z ulgowych usług i świadczeń z sytuacją życiową, rodzinną i materialną osób uprawnionych. W konsekwencji świadczenia wypłacone przez pracodawcę z pominięciem owej zasady podstawowej nie mogą być ocenione w sensie prawnym jako świadczenia socjalne, a jeżeli tak, to nie mogą korzystać z uprawnień przyznanych tym świadczeniom przez system ubezpieczeń społecznych.

W świetle powyższych rozważań, jako że nie budziło wątpliwości to, iż świadczenia udzielone zainteresowanym wypłacone zostały z funduszu socjalnego i że miały one charakter bonów towarowych i świadczeń pieniężnych, ustalenia poczynione w niniejszej sprawie dotyczyć musiały tego, czy co do zasady stanowiły one pomoc socjalną dla pracowników i czy nie zmierzały do obejścia przepisów prawa przewidujących obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne od dochodów wynikających ze stosunku pracy.

Należy też zauważyć, że skoro organ rentowy zakwestionował poprawność obliczenia przez płatnika podstawy wymiaru składek od świadczeń zwolnionych co zasady – jako wypłaconych z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych – z obowiązku oskładkowania, to właśnie on winien był następnie w toku procesu przed Sądem wykazać, że świadczenia wypłacone zainteresowanym tytułem bonów powinny zostać oskładkowane jako wypłacone przy obejściu przepisów prawa. Z drugiej jednak strony, odwołujący się płatnik musiał dostarczyć dowodów na okoliczność, że środki wypłacone w formie bonów miały charakter socjalny.

W toku postępowania, zarówno przed organem rentowym, jak i przed Sądem, płatnik wskazywał, że przyznawane pracownikom bony miały charakter socjalny, gdyż wydawane były w okresach zwiększonych obciążeń finansowych, jako pomoc materialna dla pracowników w czasie, kiedy musieli oni poczynić dodatkowe wydatki związane z organizacją świąt.

Dokonując analizy charakteru świadczeń wypłaconych zainteresowanym Sąd zwrócił uwagę, że od 10 lipca 1997 roku w (...)w C. obowiązywał Regulamin korzystania z funduszu świadczeń socjalnych przez pracowników (...)w C.. W latach 2008-2010 regulamin ten był kilkakrotnie modyfikowany aneksami, m.in. w zakresie świadczeń wypłacanych przez płatnika składek na rzecz pracowników z Zakładowego Funduszu Socjalnego. Zgodnie z zapisami Regulaminu obowiązującymi od 1 stycznia 2008 roku, niezależnie od finansowania działalności i usług socjalnych, część środków zakładowego funduszu socjalnego mogła być przeznaczona na bony towarowe, świadczenia rzeczowe lub paczki na wniosek związków zawodowych, głównie przed świątami, dla pracowników przy każdorazowym określeniu kryteriów dochodowych przez Zarząd (...). Natomiast zgodnie z postanowieniami Regulaminu obowiązującymi od

5 października 2009 roku, niezależnie od finansowania działalności i usług socjalnych część środków zakładowego funduszu socjalnego mogła być przeznaczona na bony towarowe, świadczenia pieniężne lub rzeczowe oraz paczki na wnioski związków zawodowych, głównie przed świętami, dla pracowników - przy każdorazowym określeniu przez Zarząd (...) kryteriów dochodowych i po przeprowadzeniu analizy sytuacji materialnej pracowników.

Z powyższego wynika, że zgodnie z postanowieniami Regulaminu korzystania z funduszu świadczeń socjalnych przez pracowników (...) w C., że środków funduszu w spornym okresie mogły być finansowane m.in. bony towarowe i środki pieniężne przede wszystkim przed świętami. Wskazać przy tym należy, iż przyjętą praktyką w (...) było to, że to związki zawodowe występowały z wnioskiem o przyznanie danym pracownikom określonych świadczeń z funduszu, niezależnie od tego czy dany pracownik był w związkach zawodowych zrzeszony, czy też nie.

Płatnik składek w latach 2008-2010 przyznawał pracownikom środki pieniężne oraz bony towarowe z okazji Świąt Wielkanocnych i Świąt Bożego Narodzenia. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że w marcu 2008 roku, grudniu 2008 roku oraz w grudniu 2010 roku wysokość tych świadczeń - wypłacanych z ZFŚS - była zróżnicowana i uzależniona od wysokości wynagrodzenia osiąganego u płatnika składek. Podstawą przyznania bonów oraz świadczeń pieniężnych była – zgodnie z obowiązującym regulaminem - wspólna decyzja zarządu (...) w C. oraz zarządu Związku Zawodowego, wyrażana w formie uchwały, w której określano kryteria przyznawania bonów oraz świadczeń pieniężnych.

I tak, na podstawie uchwały z dnia 11 marca 2008 roku oraz uchwały z dnia 8 grudnia 2008 roku pracownicy zostali podzieleni na trzy grupy – w zależności od średniego wynagrodzenia za ostatnie trzy miesiące. Wysokość wypłat była zróżnicowana, w zależności od wysokości uzyskiwanych zarobków. Pracownicy którzy zarabiali do 1.700 zł mieli otrzymać bony o wartości 240 zł, ci pracownicy, którzy zarabiali od 1.700 zł do 2.500 zł- mieli otrzymać bony w wysokości 180 zł, natomiast pracownicy, którzy zarabiali powyżej 2.500 zł - mieli otrzymać bony o wartości 120 zł. Pracownicy, którzy zarabiali najwięcej w (...), tj. członkowie zarządu oraz główna księgowa i jej zastępca, a także osoby będące na urloпах macierzyńskich, w ogóle nie otrzymywali bonów.

Na podstawie uchwały z dnia 7 grudnia 2010 roku pracownicy (...) zostali podzieleni na 4 grupy, w zależności od uzyskanych zarobków w ciągu ostatnich 10 miesięcy. Pracownicy, którzy uzyskali wynagrodzenie poniżej 2.000 zł otrzymali świadczenie pieniężne w wysokości 300 zł, pracownicy, którzy uzyskali wynagrodzenie w wysokości od 2.000 zł do 2.500 zł otrzymali 250 zł, pracownicy, którzy uzyskali wynagrodzenie w wysokości od 2.500 zł do 3.000 zł otrzymali 200 zł, natomiast ci pracownicy, którzy zarabiali powyżej 3.000 zł otrzymali świadczenia pieniężne w wysokości 150 zł. Pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze oraz główna księgowa, Zarząd i członkowie Rady Nadzorczej otrzymali świadczenia pieniężne w wysokości 100 zł.

W ocenie Sądu przyjęte przez zarząd (...) oraz zarząd Związków Zawodowych kryteria w postaci progów finansowych, które różnicowały wypłatę świadczeń, były kryteriami jasnymi, czytelnymi i co najważniejsze łatwymi do zweryfikowania. W tym stanie rzeczy kryterium dochodowe poszczególnych grup pracowników stawało się realną i uchwytną przesłanką różnicowania wysokości bonów świątecznych oraz świadczeń pieniężnych.

Fakt, że pracodawca ustanowił de facto tylko jedno kryterium, od którego zależała wysokość bonów poszczególnych pracowników – chociaż każdorazowo było to kryterium istotne i dające wyobrażenie o sytuacji materialnej poszczególnych pracowników, a także to, że płatnik nie zróżnicował wysokości wszystkich przyznanych bonów np. wypłacając każdemu pracownikowi inną kwotę, a jedynie zróżnicował ich wysokość w pewnych grupach, nie może przemawiać na niekorzyść pracodawcy, skoro ustawa o świadczeniach z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych ani nie przewiduje kryteriów, według jakich przyznawane mają być świadczenia z funduszu, ani też nie określa progów finansowych czy wysokości świadczeń w poszczególnych sytuacjach bytowych osób uprawnionych. W ocenie Sądu charakter bonów towarowych oraz świadczeń pieniężnych, jako dodatkowego wsparcia w okresach zwiększonych obciążeń budżetów rodzinnych, z istoty rzeczy wymusza na pracodawcy – w szczególności w sytuacji, gdy zatrudnia on znaczną liczbę pracowników, jak to miało miejsce w (...) w C.– zbiorczą, ogólną ocenę sytuacji materialnej poszczególnych pracowników. Oczywistym jest, że przy liczbie osób zatrudnionych u płatnika, niemożliwym byłoby

w krótkim okresie (na tyle by dysponować aktualnymi informacjami dotyczącymi sytuacji bytowej wszystkich pracowników) przeanalizować sytuację materialną i życiową wszystkich zatrudnionych. Tym samym różnicując wysokość bonów płatnik słusznie opierał się na obiektywnych danych obrazujących stan majątkowy pracowników, takich jak uzyskiwane wynagrodzenie. Pracownicy pozostający w wyjątkowo trudnej sytuacji bytowej, spowodowanej innymi okolicznościami mogli natomiast składać wnioski o indywidualne świadczenia z funduszu.

Nie uszło uwadze Sądu, że organ rentowy uzasadniając swoje stanowisko w sprawie przywołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2009 roku (sygn. akt I UK 121/09), w którym Sąd ten wskazał, że jeżeli wypłata bonów towarowych nie ma charakteru socjalnego, gdyż nie wiąże otrzymania bonów towarowych z kryterium socjalnym, to bono należy uznać za przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych, który to przychód stanowi podstawę wymiaru składek. Należy jednak pamiętać, że to orzeczenie Sądu Najwyższego zapadło w indywidualnej sprawie na gruncie konkretnych okoliczności faktycznych, w których pracodawca nie odbierał od pracowników oświadczeń o wysokości dochodów, ani nie analizował ich sytuacji rodzinnej i materialnej, a jedyne różnice w wartości bonów obejmowały przypadki osób zatrudnionych w trakcie roku kalendarzowego. Sąd Najwyższy stanął wówczas na stanowisku, że ustawa o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych realizuje postulat i zasadę prawa pracy, by pracodawca w miarę możliwości zaspokajał bytowe, kulturalne i socjalne potrzeby pracujących. Nie można z tego wyroku wywieść natomiast, iż w każdej sytuacji, gdy wypłata bonów nie jest poprzedzona szczegółową analizą sytuacji bytowej pracowników, to świadczenia wypłacane z Funduszu tracą przymiot pomocy socjalnej i podlegają oskładkowaniu, jako świadczenia wypłacone z Funduszu jedynie w celu obejścia przepisów ustawy. Jest tak jedynie w sytuacji gdy wszyscy uprawnieni otrzymują świadczenia, które nie są w żaden sposób powiązane z jakimkolwiek kryterium socjalnym (np. w tej samej wysokości), natomiast zmierzają wprost do omięcia konieczności oskładkowania dodatkowego wynagrodzenia pobieranego ze stosunku pracy.

Nie może również przemawiać w ocenie Sądu na niekorzyść pracodawcy fakt, że przed przyznaniem bonów w określonej kwocie nie odbierał od pracowników pisemnych oświadczeń o ich stanie rodzinnym oraz o sytuacji osobistej i majątkowej. W przepisie art. 8 ustawy o świadczeniach z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych mowa jest bowiem wyłącznie o tym, że przyznawanie ulgowych świadczeń i wysokość dopłat z funduszu powinno być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby korzystającej z funduszu. Przepis ten, odwołujący się do kryteriów socjalnych, jest zatem dosyć ogólnikowy i nie zawiera żadnych konkretnych wskazówek dotyczących sposobu gromadzenia informacji o stanie majątkowym, sytuacji rodzinnej czy dochodach osób uprawnionych (w szczególności nie wprowadza zaś obowiązku składania przez pracowników stosownych oświadczeń w formie pisemnej). Nie można z tego przepisu wywodzić zatem, iż w każdej sytuacji, gdy wypłata bonów nie jest poprzedzona szczegółową analizą sytuacji bytowej pracowników (przez zebranie pisemnych oświadczeń), to świadczenia wypłacane z Funduszu tracą przymiot pomocy socjalnej. Co więcej Sąd zwrócił uwagę, że również w obowiązującym u płatnika regulaminie ZFŚS nie wskazano, aby warunkiem przyznania pracownikom świadczeń z ZFŚS było złożenie przez uprawnionych pisemnego oświadczenia. W Regulaminie wskazano wyłącznie, że przyznawanie bonów towarowych lub świadczeń pieniężnych winno być poprzedzone każdorazowym określeniu kryterium dochodowym przez zarząd spółki.

Reasumując, z powyższego wynika, iż wysokość przyznanych zainteresowanym bonów oraz świadczeń pieniężnych w marcu 2008 roku, w grudniu 2008 roku oraz w grudniu 2010 roku korespondowała w zapisami regulaminu oraz uchwał zarządu (...) oraz zarządu Związków Zawodowych i została ustalona przy wzięciu pod uwagę kryteriów socjalnych.

Mając zatem na względzie, że środki jakie organ rentowy miałby poddać oskładkowaniu wypłacone zostały z zakładowego funduszu socjalnego, a przy tym zgodnie z celem ustawy oraz w oparciu o kryteria socjalne, Sąd uznał, że decyzje ZUS stanowiące przedmiot niniejszego postępowania nie były co do zasady prawidłowe i powinny zostać zmienione poprzez ustalenie, iż wartość wydanych zainteresowanym w marcu 2008 roku, w grudniu 2008 roku oraz w grudniu 2010 roku bonów towarowych oraz świadczeń pieniężnych nie stanowi podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne zainteresowanych jako pracowników zatrudnionych w (...)w C.. Wobec powyższego

zaskarżone decyzje podlegały zmianie w trybie przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c, o czym orzeczono w pkt I sentencji niniejszego wyroku.

W przypadku świadczeń pieniężnych przyznanych w grudniu 2009 roku, a także bonów towarowych przyznanych w kwietniu 2010 roku brak było jednak podstaw do dokonania identycznego ustalenia. Analizując zgromadzony w aktach materiał dowodowy w pierwszej kolejności należało bowiem zwrócić uwagę, że w grudniu 2009 roku zarząd (...)w C.wspólnie z zarządem Związków Zawodowych przyznał z okazji Świąt Bożego Narodzenia wszystkim pracownikom świadczenia pieniężne w identycznej – poza kilkoma wyjątkami - wysokości.

W kwietniu 2010 roku z okazji Świąt Wielkanocnych zarząd (...)oraz zarząd Związków Zawodowych co prawda formalnie wprowadził kryterium socjalne przy przyznawaniu tych świadczeń, ustalając że bony towarowe o wartości 244 zł otrzymają jedynie ci pracownicy, którzy uzyskali nie więcej niż 2.000 zł wynagrodzenia brutto za miesiąc luty 2010 roku. Faktycznie bony towarowe o takiej wartości otrzymali jednak także i ci pracownicy, którzy w tym czasie otrzymali wynagrodzenie przekraczające 2.000 zł brutto.

Z powyższego wynika, że zarówno w grudniu 2009 roku, jak i w kwietniu 2010 roku nie mogło być mowy o uzależnieniu przyznania prawa do tych świadczeń od sytuacji materialnej pracowników, skoro bony i świadczenia pieniężne przyznano wszystkim pracownikom w takich samych kwotach, ignorując wcześniej ustalone kryterium socjalne. Oznacza to, że w tym czasie płatnik w ogóle nie różnicował sytuacji pracowników, skoro wszystkie zatrudnione u niego osoby – bez względu na to ile zarabiała - otrzymały świadczenia z funduszu w identycznej wysokości.

W konsekwencji przyjąć należało, że pomimo iż środki na bony towarowe oraz świadczenia pieniężne za grudzień 2009 roku i kwiecień 2010 roku pochodziły z funduszu świadczeń socjalnych, to sposób dysponowania nimi pozostawał w sprzeczności z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Skoro bowiem przyznanie bonów oraz świadczeń pieniężnych nie było zależne od sytuacji majątkowej, życiowej czy rodzinnej uprawnionych, to nie stanowiły one świadczeń socjalnych podlegających wyłączeniu z podstawy wymiaru składek. Pracodawca co prawda administruje funduszem, jednak nie może tego czynić z pominięciem ustawy i przez swoje działania uszczuplać funduszu socjalnego przeznaczonego dla załogi. Wartość spornych świadczeń należało więc w tej sytuacji uznać za przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych, stanowiący podstawę wymiaru składek (art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. oraz art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych). Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy, działając na podstawie przepisu art. 477¹⁴ §1 k.p.c. oddalił odwołania płatnika w tym zakresie jako bezzasadne, o czym orzeczono w punkcie II sentencji wyroku.

Z uwagi na fakt, iż odwołania od decyzji dotyczących zainteresowanych D. G.(decyzja nr (...)z 26.09.2012 r.), J. K.(decyzja nr (...)z 27.09.2012 r.) oraz A. K.(decyzja nr (...)z 27.09.2012 r.) okazały się w całości uzasadnione Sąd zasądził na rzecz płatnika od organu rentowego kwotę 180 zł. O kosztach procesu w tym zakresie orzeczono na podstawie przepisów art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 4 ust. 1 i w zw. z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348) Stosownie do treści § 12 ust. 2 owego rozporządzenia w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego stawki minimalne wynoszą 60 zł. Postępowanie związane z odwołaniami od decyzji dotyczących D. G.(decyzja nr (...)z 26.09.2012 r.), J. K.(decyzja nr (...)z 27.09.2012 r.) oraz A. K.(decyzja nr (...)z 27.09.2012 r.) dotyczyło 3 odrębnych spraw (3 decyzji) połączonych jedynie przez Sąd technicznie do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia, pełnomocnikowi należało zatem przyznać wynagrodzenie liczone od każdej sprawy osobno, tj. w kwocie 180 zł (3 x 60 zł).

O kosztach zastępstwa procesowego związanych z odwołaniami od pozostałych decyzji dotyczących E. K. (2)(decyzja nr (...)z 26.09.2012 r.), K. B. (1)(decyzja nr (...)z 26.09.2012 r.), E. Ł. (1)(decyzja nr (...)z 27.09.2012 r.) oraz E. K. (1)(decyzja nr (...)z 26.09.2012 r.) Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., uznając że strony w zbliżonym stopniu

przegrały sprawę, a koszty profesjonalnego pełnomocnika jakie poniosła każda ze stron ustalone na podstawie § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348) - są jednakowe.